

— Ти не си глупавъ — тя е глупава. За това нея ще бия, а на тебе скоро ще отрѣжа нови царвули отъ свинската кожа.

Ижо започна да се надѣва. Зимата прекара съ старитѣ царвули, а когато се запролѣти, трѣгна съ овцетѣ. Ходѣше той, свирѣше на окарината, а пролѣтниятъ вѣтъръ фучеше, събаряше снѣга отъ гората, отъ стрѣхитѣ, които пѣхха на слънцето. Единъ день стопанинътъ откачи кожата, посла я на двора и събра многобройната си челядь. Всички се наведоха около него. Той наостри единъ ножъ, стѣпи съ колѣната си на кожата и почна да я рѣже на дълги ивици. Ижо гледаше сѣ въ рѣжетѣ му и чакаше да получи царвули за себе си. Първитѣ, които стопанинътъ отрѣза, бѣха за самия него. Тѣхъ той сложи подъ едното си колѣно. Вторитѣ — за жена му. Третитѣ — за голѣмия му синъ, който гледаше нивитѣ. Четвърти, пети, шести — рѣжеше стопанинътъ и раздаваше на синоветѣ и момичетата си. Ижо посѣгаше при всѣки новоотрѣзани царвули, но стопанинътъ го удряше презъ ржката:

— Чакай! Не сж за тебе и тия!

И тия не били за Ижо, и тия не били, докато отъ цѣлата кожа останаха само две мѣнички парчета, колкото царвулки за малко дете. Тѣ бѣха подарени на малкия синъ на съседитѣ. Като свърши и съ тѣхъ, стопанинътъ се изправи, погледна всички свои деца, които държеха царвулитѣ си, после се обърна къмъ Ижо:

— Ти какво стоишь, какво се пулишь?

— За мене нѣма ли царвули?

Стопанинътъ направи видъ, като че ли сега се сяща за него, удари челото си и викна:

— Бре! Забравихъ за тебе!

После, като си отиваше, добави:

— На, нали ти самъ казвашъ — кѣсметъ нѣмашъ!

Ижо едва държеше сълзитѣ си. Устнитѣ му трепѣха отъ мъжа, очитѣ свѣтѣха, пълни съ тѣга. На